

Spørgsmålet er, hvilken viden der skal være adgang til, og hvordan man skal gøres i stand til at få denne viden. Men et vigtigere spørgsmål er, hvilken viden borgerne skal have om systemet, og især hvilken viden systemet skal have om borgerne, og sidst, men ikke mindst, hvem der skal sætte grænserne for, hvilken viden der skal gives videre.

Adgangen til øget viden skal således følges hånd i hånd med bedre sikkerhed med hensyn til oplysningernes tilgængelighed, ikke mindst når der er tale om systemets adgang til viden om borgerne. Når der skal tages nye initiativer i det kommende informationssamfund, må det altså nøje vurderes, om det er af hensyn til borgerne eller af hensyn til systemet, og hvis interesser vi ønsker at varetage, og for Fremskridtspartiet står det helt klart, at det er borgernes interesser, der skal varetages, frem for systemets.

Et lige så vigtigt emne, som Folketinget bør forholde sig til, er risikoen for, at borgerne bliver opdelt i et A- og et B-hold, alt efter om de kan følge med i det nye informationssamfund eller de ikke kan. Det ville være helt urimeligt, hvis vi kom til at efterlade en gruppe borgere uden mulighed for at følge med. De nye muligheder skal derfor følges op af initiativer, der sætter borgerne i stand til dette, f.eks. i form af folkeoplysning, efteruddannelse, aftenskole osv. Jeg ved godt, det ikke er en billig måde at gøre tingene på, men det må være et krav, for ingen skal mod deres vilje lades i stikken.

Da jeg læste redegørelsen, stod ordet overvågningssamfund som en skræmmende overskrift for mig, hvis de nye muligheder bliver misbrugt, hvilket redegørelsen i øvrigt selv gør opmærksom på, for der står jo i den, at staten, amterne og kommunerne skal sammenbindes i et omfattende elektronisk servicenet, hvor oplysningerne skal anvendes *optimalt* i de forskellige offentlige registre, og hvis man skal udnytte informationerne optimalt, er der tale om en total samkøring af samtlige oplysninger i samtlige offentlige registre!

Der tales om at fremme en skabelse af samfundsmæssige fordele gennem brug og genbrug af data. Men det rigtige udgangspunkt ville være at skabe fordele for borgerne, altså at tage sit udgangspunkt i, hvad der er til fordel for dem. Ministeren vil givet hævde, at det er to sider af samme sag, men for Fremskridtspartiet er det vigtigt, at det er borgernes interesser, der får førsteprioriteten.

Der står også, at registerloven skal moderniseres, så den ønskede håndtering af oplysninger til alle lovlige formål kan ske uden bureaukratiske procedurer. Men spørgsmålet er, om de bureaukratiske procedurer ikke netop er en form for sikkerhed i dag, idet de begrænser overvågningssamfundet. Man kan kalde det bureaukrati, fordi borgerne generelt er enige i, at en smidiggørelse er nødvendig, men der er ofte i lige så høj grad tale om sikkerhedsprocedurer.

Bureaukratiet kan bekæmpes på to måder: enten ved at begrænse det eller ved at gøre det lettere at håndtere det. Ministerens forslag går ikke ud på at begrænse bureaukratiet, men blot ud på at gøre det nemmere at finde rundt i det. Fremskridtspartiet havde hellere set, at man fik ryddet op i det fra en ende af.

Så er jeg stødt på noget, som jeg kunne tænke mig at få en forklaring på fra ministeren, hvis han har mulighed for at komme ind på det i sin svartale, og det er, at der lægges op til, at der skal bruges nogle nye begreber. Et af de punkter, jeg er slået ned på her, er, at man ønsker at ændre virksomhedernes SE-numre til CVR-numre. Men hvad er forskellen egentlig på de to begreber? Og hvorfor skal der en ændring til? Hvad er problemet med de nuværende SE-numre? Det redegøres der ikke for i redegørelsen, og der argumenteres ikke for det. Således er det også med en række af de andre ideer, der er lagt frem: Det kniber med argumenterne.

Men så til noget helt andet og meget mere positivt og letforståeligt, nemlig redegørelsens Politik 25 på side 40:

»Gennem en offensiv telepolitik skal Danmark frem mod år 2000 realisere verdens bedste og billigste teleydelser. Et afgørende skridt i denne udvikling vil være den fuldstændige liberalisering, som efter EU-beslutningen skal gennemføres senest pr. 1. januar 1998.«

Så er det jo blevet erkendt, at fuldstændig liberalisering er vejen til bedre og billigere ydelser! Det burde Folketinget skrive sig bag øret til alle kommende debatter her i salen, hvor netop liberalisering ofte har været udsat for hån og ydmygelse.

Noget, som jeg savnede i redegørelsen, og som jeg ikke kan forstå at man ikke har omtalt, er, at med disse nye muligheder får vi også mulighed for elektronisk demokrati, altså en helt ny mulighed for, at mange spørgsmål af væsentlig samfundsinteresse kan sendes til folkeafstemning, hvor borgerne nemt og hurtigt